

פרק טבול יום

מדרבנן. בלילה שלאחר יום הקבורה, נחלקו תנאים [לקמן ק ב] אם אסורה היא מדרבנן, או שאין בה איסור.

ד. בשר קדשי קדשים, שיירי המנחות וחזה ושוק של שלמים, מתחלקים לכל הכהנים אנשי "בית אב" העובדים באותו יום.

מתניתין:

טבול יום שטהרתו תלויה בהערב שמש, ומחוסר **כיפורים** שחייב להביא קרבן לטהרתו, כגון זב וזבה, הואיל ואינם ראויים לאכול בקדשים, (4) **אינן חולקין בקדשים** המתחלקים לכל אנשי בית אב העובדים באותו יום, כדי **לאכול לערב**, לכשהיו מותרים לאכול בקדשים. (5)

א. "טבול יום", שהוא מי שטבל מטומאתו, וטהרתו היא בהערב שמש, וכן "מחוסר כיפורים" שצריך להביא כפרה של קרבן למחרת טבילתו, הרי הם אסורים לאכול בקדשים.

ב. אונן, שמת אחד משבעת קרוביו, (1) ונקבר בו ביום ["יום המיתה"] (2) הוא אונן מן התורה באותו יום, ואסור לו לאכול ביום זה בקדשים. (3) ואם נקבר המת ביום אחר ["יום הקבורה"], הרי הוא אסור מדרבנן לאכול בו בקדשים, בכל יום הקבורה, אף לאחר שנקבר המת.

ג. בלילה שלאחר יום המיתה, אסור האונן בקדשים, ונחלקו תנאים לקמן [צט ב וק ב] אם אנינות לילה היא מדאורייתא או

4. נתבאר על פי לשון רש"י, וראה לשון הרע"ב; וראה מה שיתבאר בהערות על הגמרא לקמן צט א.

5. א. ביארו התוספות בד"ה טבול: לא שנינו "לערב" אלא משום טבול יום, שהוא אכן אינו ראוי לאכול בקדשים עד הערב, אבל מחוסר כפורים, משהביא כפרתו הרי הוא ראוי לאכול בקדשים, ואינו צריך הערב שמש, אבל טבילה צריך הוא מדרבנן, ראה דבריהם שהאריכו בענין זה; וכן מבואר ברש"י לקמן צט ב ד"ה ורמינהו, [שלא כפשטות משמעות לשון רש"י כאן, כמו שהעירו אחרונים].

ב. ראה "ברכת הזבח" "פנים מאירות" ו"טהרת הקודש", בענין מי שהיה לאחר כפרה

1. אב ואם, בן ובת, אח ואחות, ואשתו.

2. דין המת שלא נקבר בו ביום ועד שנקבר, יתבאר בסוגייתנו.

3. ראה ב"חידושי רבי ארי' לייב" [מאלין] חלק ב סימן לא, שחקר בדין איסור אכילת אונן בקדשים, אם הוא מדיני האנינות או שהוא מדין הקדשים, וראה שם שתלה בזה מחלוקת הרמב"ם והרמב"ן.

והנה בגמרא לקמן קא א, ילפינן לה מוידוי מעשר שני שהוא אומר "לא אכלתי באני ממנו", וכבר הוכיחו ממה שהוא מזכיר כן בתוך וידויו, שדין זה הוא מדיני המעשר שני, ואם כן משמע שגם איסור אכילת קדשים הוא מדין הקדשים; אחרונים.